

KIM LIGGETT

**SON
HASAT**

Çeviren
Oya Yalçın

*Rahm için
Ararsan, bulacaksın*

1

İnsanlar buraya Tanrı'nın ülkesi diyor ama Şeytan olmadan Tanrı da olmaz.

Bunu mahsulleri ele geçirmeye çalışan tarla kurtlarında ve oluklarda boğulurken parlak yeşil kanatlarıyla çırpınan çekirge-lerde görüyorum.

Biçerdöverle böyle dolaşarak güneşin tarlaların üzerinden doğuşunu izlerken 1889'daki toprak kapma yarışında bu boktan araziye sahip çıkan atalarımı düşünmeden edemiyorum. Rengin ve ışığın muhteşem görünümü her gün Tanrı onlar hakkında bizzat yargıya varıyor gibi hissettirmiş olmalı. Işının saçılmasını sağlayanın birtakım zerrecikler olduğunu biliyorum ama yine de bana ulaşıyor. Oklahoma göğü, herhangi birinden inançlı bir insan yaratabilir.

Donmuş eklemlerim üzerinden kollarımı sıyırıyorum ve önümdeki buğdayı ortadan kaldırmaya odaklanıyorum. Mevsimin son hasadı. Buğdaydan nasıl da nefret ediyorum. O kadar modası geçmiş ki... Soya fasulyesi – geleceğin modası bu. Babama söyleyip durdum ama o kendi bildiklerine saplanıp kalmıştı. Şimdi tamamen saplanıp kalmış durumda. Toprağın iki metre altında.

Arazinin batı sınırındaki Neely Sığır Çiftliği'ne bir göz geziyorum ve içim mide bulantısıyla sarsılıyor. Kendime oranın artık sadece terk edilmiş bir ahır olduğunu söylüyorum ama yemin ederim ki bana baskı yapıyor ve sanki beni boğmaya çalışıyor. Olanlardan sonra orayı neden yakıp yıkmadıklarını asla anlayamayacağım. Babamın yaptıklarından sonra.

“Toparlan, Clay,” diyorum kendi kendime, şapkamı çevirip müziğin sesini açarken. Paraya ihtiyacımız var ve zaten takvimin gerisindeyim. Bu sabah biçerdöveri çalıştırmakta zorluk çektim. Tüm bu işlerde iyi olan babamdı. Bazen kendimi o olay hiç yaşanmasa hayatım nasıl olurdu diye hayal ederken yakalıyorum. Hâlâ futbol oynuyor olurdum, üniversitelere bakıyor olurdum, taş ocağına gidip arkadaşlarımla bira içiyor olurdum.

Eve dönüp okula gitmek için hazırlanmak üzere son dönüşümü yaparken buğdayın içinde, alçakta bir şeylerin hareket ettiğini görüyorum. Koltuğumda yükseliyorum, tozlu ön camdan bakıyorum ve eve doğru hareket edişini izlerken sert bir şeye çarpıyorum. Kesici bıçaklar gıcırıyor ve biçerdöver ileri doğru atılarak duruyor.

“Hadi ama,” diye sızlanıyorum kulaklıklarımı çıkarırken.

Kabinden kayarak inip hasat makinesinin önünde güçlükle yürürken çığlık atan gitar sesleri uzaklaşıyor.

Umarım küçük kız kardeşimin bisikletinin üzerinden geçmemişimdir. O külüstürü her yerde arayıp durdum. Ona yeni bir tane almayı bile düşündüm; biraz hırpalayıp ona Harmon Gölü'nün orada bulduğumu söyleyecektim ama Noodle zeki. Babam geçen sene altıncı doğum günü için toplamıştı bisikleti – değerli bir şey değil, benim ve Jess'in eski bisikletinin hurda parçalarından toplama. Sanırım manevi bir değeri var.

Kesme platformuna doğru eğilince burun deliklerime bakır kokusu doluyor. Orada bıçaklara sıkışmış yamuk yumuk bir toynak var. Midem altüst oluyor; boğazım o kadar kasılıyor ki yutkunurken zorlanıyorum. Telaş içinde geri kalanını ortaya çıkarmak için atıl buğday saplarının etrafını kazmaya başlıyorum

– yeni doğmuş bir buzağı. Boğazı yarılmış, kırmızı parlak kan altın rengi kürküne sıçramış. Bir hayat belirtisi görmeye çalışırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor ama bir faydası yok. Sadece ılık kan öbeği, kemik ve kürk var.

“Tanrım!” Geriye doğru sendeliyorum, iş eldivenlerimi çıkarıyorum ve iğrenç kokudan uzaklaşmaya çalışıyorum ama hâlâ etrafımda... içimde.

Biçerdöverin etrafında turlarken gözlerimle etrafı tarayarak bir açıklama arıyorum. Bay Neely geçen sene çiftliğini kapadığından beri buralarda sığır kalmadı. Bunu ben mi yaptım yoksa birisi onu öldürüp benim bulmam için buraya mı attı? Hastalıklı bir şaka mı bu?

Ellerimi dizlerime dayayarak buzağıya bakıyorum, gözleri katran karası ve tek görebildiğim babamın kollarını iki yana açmış, boğazında hırıltılı son nefesiyle üreme alanında yatışı.

“Kanı savunuyorum,” diye fısıldı.

Dehşete düşmüş gibiydi – ama ölüm yüzünden değil, benim yüzümden.

Rüzgâr mahsulün üzerinden eserek beni geri çekiyor. Zımpara kâğıdının deri üzerinde çıkardığı sesi andırıyor.

Aceleyle eve doğru koşuyorum.

Gölgeyi takip edenin güneş olduğunu biliyorum ama yemin ederim ki peşime düşmüş Şeytan gibi geliyor.

2

“Geç kaldın,” diyor Noodle, nefes nefese. İki yanındaki örgüleri sanki kendi motorları varmış gibi zıplıyor.

“Biliyorum, biliyorum.” Şapkamı ve iş ceketimi uzatıyorum.

“Eldivenler?” Her şeyi düzgünce askılara asıyor.

Tırabzanı sıkı sıkı tutuyorum, eskimiş ahşabı parmak uçlarımda hissediyorum, ölü buzağı zihnimde hâlâ canlı. Noodle bunu öğrenmemeli. Kimse öğrenmemeli. Ben nereden geldiğini bulana kadar olmaz. Bu şehrin bizim canavar olduğumuzu düşünmesi için daha fazla sebebe ihtiyacı yok.

“Orada unuttum herhalde.” Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için koridordan mutfağa doğru bakıyorum. Annem fırına doğru eğilmiş, hâlâ kısmen hayaller âleminde, tüm dikkatini domuz pastırmasının yağını kızartma tavasında tutmaya vermiş. Jess de hiçbir şeye aldırmayacak kadar zavallı olmakla meşgul. Bu kızın kendini *Maury* şovunda bulmaması mucize olur.

Noodle gömleğimin kenarından çekiştiriyor. “Bugün kaç dönüm bitirdin?”

“Sekiz.”

Çıkartma albümünden sekiz tane altın yıldız çıkarırken dudaklarını büzüyor, onları pazar okulundan “ödünç aldığı” pos-

ter panosunun sayfalarındaki kare alana yerleştiriyor. Her kare hasadın bir dönümüne denk düşüyor. Bu sene her bir peniye ihtiyacımız var. Dört yüz elli yedi dönümün tamamı sabah erken saatlere ve okul sonrasına sıkışmış durumda. Tek başıma baş edemeyeceğim kadar büyük bir iş ve eğer ilk ayaz benden önce davranırsa şansımıza küseceğiz.

Noodle hesabı yapıyor, bacağının üzerinde parmaklarını tıklatarak geri kalan dönümlerin hesabını tutuyor. Her şeyi sayıyor. Bir yerde bunun obsesif kompulsif bozukluğun bir türü olduğunu okumuştum ama bence sadece yaşlılarından daha akıllı.

“Sır tutabilir misin?” Gözlerinin içine bakabilmek için çömeliyorum.

Ellerini sıska göğsünde kavuşturuyor. “Tutabileceğimi biliyorsun.”

“Hey, parmağına ne oldu?”

“Sadece kâğıt kesiği, konuyu değiştirmek yok.”

Ensemi ovuşturuyorum. “Bu sabah makineyle küçük bir problemim oldu... Tamir edemeyeceğim bir şey değil.” Bakışı pencereden dışarıya doğru yön değiştiriyor ve tam olarak ne düşündüğünü biliyorum. “Endişelenme. Halledeceğim, sadece sen oraya gitme.” Açık sarı perçemlerini dağıtmak için uzanıyorum ama benden kaçıyor. Artık kimsenin saçlarına dokunmasından hoşlanmıyor. “Okuldan sonra icabına bakacağım. Anlaştık mı?”

Dudaklarını mühürlüyor, hayali anahtar elime tutuşturuyor ve mutfağa doğru gidiyor.

“Yara bandı kullan, tamam mı?”

Bir sinek vızıldayarak geçiyor. Salondaki şömüne rafının üzerindeki çıplak duvara konmasını izliyorum. Orada eskiden haç asılıydı.

Bu da beni o geceye götürüyor.

Babam Koruma Derneği'ndeki toplantıdan döndüğünde gözü dönmüştü.

“Ian Neely biliyordu... Hepsi biliyordu,” dedi.

Annem Charlie Miller'ın ev yapımı çavdar içkisinden içtiğini düşünmüştü ama ben sarhoş olmadığını biliyordum. Tetikteydi; fazlasıyla tetikte. Saf adrenalınle hareket ediyordu.

Şömine rafının üzerinde asılı duran ağır metal haçı kaldırırken, "Altın buzağı... Bu altıncı nesil... Tohum," deyip duruyordu. Bunları söylerken tiksinti dolu gözlerini bana dikmişti. Annem onu sakinleştirmeye çalışsa da babam onu duvara itti ve fırtına gibi dışarı çıktı. İşlenmemiş buğdayın kenarına kadar peşinden gitti ve durdurmak için kolundan tuttum. Döndü, haçı göğsünde sıkı sıkı kavramıştı. "Kötülüğü doğmadan durdurmalıyım," dedi, gözleri beni yerime mıhladı. "Tanrı bizi affetsin, oğlum."

O gece ay yoktu. Yıldızlar yoktu. Sanki babamın ne yapmak üzere olduğunu biliyorlardı, sanki bunu izlemeye dayanamayacaklardı.

"On beş dakika, Clay," diye bağıryor annem mutfaktan.

Bu anıdan sıyrılarak merdivenlere koşuyorum, musluğu açıyorum ve kıyafetlerimi çıkarıyorum. Suyun ısınmasını beklerken kıcım donuyor, sanki hiç ılınmayacak gibi. Üç kızla yaşamanın ikramiyelerinden biri. Küvete giriyorum ve plastik perdeyi çekiyorum. Paslanmış metal halkaların perde demirindeki sürtme sesi bana toynakların kesme bıçaklarında sıkışmasını hatırlatıyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Düşünmemeye çalışıyorum ama buzağının oraya nasıl geldiğini bir türlü çözemiyorum. Neely Çiftliği kapandığından beri en yakın sığır çiftliği iki kasaba uzakta, Monroe'da. Buzağının kürkü altın sarısıydı, buğdayla da hemen hemen aynı renkteydi. Tıpkı babamın ölmeden önce söylediği gibi. Daha önce o renkte bir buzağı görmüşlüğüm yok. En fazla bir günlüktü. Kendi başına onca yolu gelmesi mümkün değil.

Tabii onu oraya biri koymadıysa.

Ian Neely'nin oğlu Tyler'ın koyduğu ortaya çıkarsa hiç şaşırمام. Aramızdaki şey husumetten de öte. Babam öldüğünden beri Tyler bana tuhaf bir beklentiyle bakıyor. Belki sadece babam gibi kendimi kaybetmemi bekliyor. Belki de herkesin beklentisi bu.

Askıdan bir havlu alarak belime sarıyorum; ipte kuruduğundan hâlâ biraz sert. Koridordan odama doğru ayaklarımı sürüyerek ilerliyorum. Pencerelerin üzerinden sarkan siyah çöp torbaları ve komodinin üzerinde duran ilaç şişeleri dışında her şey eskisi gibi. Çöp torbaları başta ışığı kesmek içindi ama sonra bu garip şeye dönüştü; sanki her şeyi içeride tutmak istermişim gibi. Bazen hepsini atmak istiyorum –hatıra eşyalarını, posterleri, futbol kupalarını– ama yapamıyorum. Babam beni tüm antrenmanlara götürdü, her maçı en önden izledi. Bu odanın dışında insanlar onun için ne isterlerse söyleyebilirler ama burada o hâlâ benim babam.

Çöp torbalarından birinin ucunu köşesinden tutup kaldırarak aralıktan ekinlere bakıyorum. Hammy dışarıda, buğdayın çevresinde dolanıyor. Bir saniyelğine acaba bir şekilde buzağıyı alıp tarlaya getirmiş olabilir mi diye düşünüyorum. Ama bu ahmak, babam öldüğünden beri buğdayların arasına adımını bile atmadı. Bunu yapmaktan korkuyor gibi.

Tarlalarda birçok hayvanı ezip geçtik. Korkunç olduğunun farkındayım ama çiftlik yaşamı böyle bir şey. Bir keresinde siyah ayı bulduğumuz bile olmuştu. Oraya yuva yapmaya çalıştığını düşünmüştük. Ama yeni doğmuş bir buzağı şaşkıncı. Bunun için çok iyi bir sebebim var.

Olup bitene çok fazla anlam yüklememeye çalışıyorum. Noodle benim sorunumun bu olduğunu söylüyor: Her şeye anlam yüklemeye çalışıyordum.

“Clay?” Annem merdivenlerden sesleniyor. “Beş dakika, tamam mı tatlım?” Sesinin tonu beni ürkütüyor. Her şeyi hafif ve neşeli tutmak için çok çabalıyor ama umutsuzluk yaymaktan başka bir işe yaramıyor bu. Sanki Oakmoor’a gönderilmesine ramak kalmış gibi.

Baksırımı ve tişörtümü giyiyorum. Milyonuncu kez çiftliği satmayı düşünüyorum. Bay Neely bir süre önce bir teklifte bulunmuştu, bizi kasabadan çıkarmaya yeterdi. Ama babama ihanet etmek gibi geliyor; tüm aile tarihimize ihanet etmek gibi.

Komşu arazilerdeki aileler gibi Erkencilerden değildik. Toprak kapma yarışından önce arazinin önünde kamp kurup toprağı çalanlardan ve çalının içinde puştlar gibi saklananlardan değildik. Ailem herkesle birlikte başladı ve ellerinden gelen en iyi şekilde mücadele etti. En iyi parseli de biz aldık. Babam, ailemizin tüm şansını bu araziye almak için kullandığına dair şakalar yapardı. Ya öyleydi ya da Şeytan'la bir çeşit anlaşma yapmışlardı. Öte yandan araziye satarsam Noodle dağılır. Günün birinde çiftliği yöneteceğine dair çılgınca bir fikir var aklında. Yapamayacağından değil gerçi; Noodle bir şeyi aklına koymaya görsün, her şeyi yapabilir. Sadece onun için daha iyisini istiyorum.

“Clay?” Annem sesleniyor.

“Geliyorum.” Temiz bir kot ve gömlek giyip sırt çantamı kayıyorum. Kahvaltı için zaman yok, o yüzden bir avuç domuz pastırması kapıyorum ve annemi yanaklarından öpüp Noodle'a bir beşlik çakarak kamyonete doğru yürüyorum.

Sürücü kapısını açtığımda Jess'i koltuğa çömelmiş, ordu fazlası botları ön panele yaslanmış şekilde buluyorum. Ayaklarına vurarak yere indiriyorum. “Olmaz, Jess. Noodle'la beraber otobüse bin.”

“Otobüsten bıktım.” Koltukta yerleşirken iç geçiriyor. “Lütfen, Clay.” Fazlasıyla boyanmış kirpiklerini kırıyor. Hepsi birden siyah, yapışkan bir ağ gibi kümelenmiş.

Toz olmasını söylemek istiyorum. Huzur bulduğum tek an, radyoyu açıp hiçbir şey olmamış gibi davranarak şehre sürdürdüğüm zamanlar. Ama dilimi ısıriyorum. Belki bu sefer konuşur... açılır.

“Peki.” Ona yan bir bakış atıyorum ve Old Blue'nun devrini yükseltiyorum. “Ama okul için bunu giymiyorsun.” Gömleğimi çıkarıp kucağına atıyorum.

Kolsuz tişörtünün ve fazla kısa eteğinin üzerine giyerken tüm gün yaptığı en yorucu şey buymuş gibi davranıyor.

“Saçını kestirmelisin.” Sakızını patlatıyor. “Tabii sörfçü kızlar gibi görünmeye çalışmıyorsan.”

Panelden şapkamı alıp aşağıya kadar çekiyorum. Eskiden futbol sezonu açılırken saçlarımı kazırdım. Bir yıldan beri kes-tirmedim. Dramatik bir protesto ya da öyle bir şey değil, sadece fırsat bulamadım. Gerek olmadı.

Uzun, tozlu yolun sonuna geliyoruz ve süslü radyal lastikle-riyle yepyeni F-150' si içinde bir adam, bana saygılı bir baş selamı vererek yanımızdan geçiyor. Şehirli. İnsanlar genelde çiftliğimi-ze bakar ve nostaljiye kapılır. Ahır yiyen karıncaları ya da biç-mek zorunda olduğumuz sonsuz mahsulü görmezler. Amerikan bayrağını, elmalı turtayı ve John bilmem ne Mellencamp'ı görür-ler yalnızca.

17. Yol'a vardığımızda Jess radyoyu kurcalıyor.

"İkimiz de seveceğin bir şarkı bulamayacağını biliyoruz, o za-man neden kurcalıyorsun?"

"Çünkü can sıkıntını atıyor?" diye cevabı yapıştırıp radyoyu kapatıyor. Sessizlikten nefret ettiğimi biliyor.

Onu yol kenarında atmak yerine birlikte savaş esiri eğitimi al-dığımız günleri düşünüyorum. Eğer düşman hattının gerisinde yakalanırsam bazı işkencelere karşı bağışıklığım olacak.

Tam her şeyin yolunda gidip gitmediğini sormak için kendi-mi toparlamaya çalışırken penceresini açıp gözlerini kapıyor. Ne düşündüğünü merak ediyorum ama sormuyorum.

Eskiden yılın bu zamanlarını severdim – futbol, kırılğan sa-bah havasında uçuşan yanmış yaprakların kokusu. Şimdiyse bana sadece olanları hatırlatıyor. Ölümü. Bu gece birinci yıldö-nümü. Hatırlamak için takvime ihtiyacım yok. Kemiklerime işle-miş, hatırasını hissedebiliyorum, Jess'in de hissedip hissetmedi-ğini merak ediyorum.

Anacaddeye doğru sağa sapıyorum ve Koruma Derneği'nin oradan geçerken mideme hastalıklı bir his yerleşiyor. Parlıtlı beyaz boya, alçak kenarlarında turuncu, sarı ve pas renkli çi-çekler. İnsanlar olayın dondurma partileri, balolar ve kurdele kesme merasimlerinden ibaret olduğunu sanıyor ama sırlar da var. Sanırım babam bir şeyi açığa çıkarmıştı... büyük bir şeyi.

Haftalarca tuhaf davranmıştı, bütün gece ayakta kalıp aile İncillerini ve parçalanmış belgeleri incelemişti. Ama onu sınırın ötesine geçiren şey, Ian Neely ve Koruma Derneği'yle yaptığı son buluşmaydı.

Oraya son ayak basışım babamın cenazesinden hemen sonraydı. Bay Neely erkek erkeğe konuşmak istediğini söylemişti. Bana her şeyin bir sebebi olduğunu, hepsinin Tanrı'nın planının bir parçası olduğunu söylemişti. "Clay, hepimizin oynaması gereken bir rol var." Böyle demişti. "Ve sen Koruma Derneği için çok önemlisin. Mecliste yerini almanın zamanı geldi. Geleceğe doğru yol almanın zamanı geldi."

Sözlerindeki bir şey yanlış geldi. Sanki kırık bir kemiğin üzerine yük yüklemek gibi.

"Çok zamanım yok, dede." Jess siyaha boyalı tırnaklarını pencerenin kenarına vuruyor.

Gaza basıyorum.

Bazıları Jess'in oyelerine falan bakarak onun gotik olduğunu söylüyor. Kendi sonunu hazırladığını iddia ediyorlar. Umarım onu geri kazanmaya çabalamak bizi fazla yaralamaz.

"Kenara çek," diyor.

Arabayı tahtayla kaplı bir evin önünde durduruyorum. Üzerinde ipotekli levhası var. "Neden? Okula daha dört blok var."

"Kesinlikle."

Daha açık konuşmaya karar veriyorum. "Neden. Seni. Burada. İndiriyorum?"

"Hadi canım." Arabadan inerken gözlerini deviriyor ve kapıyı sertçe çarpıyor. "Çünkü seninle görülmek istemiyorum."

"O zaman otobüse bin!" diye bağıriyorum ona.

Açık pencereye yaslanmak için eğiliyor. "Seni anlamıyorum. Araban var. Birkaç gün içinde on sekiz yaşında olacaksın. Gitmeni engelleyen kimse yok."

Onun sadece bir çocuk olduğunu aklımda tutmaya çalışarak sinirlenmemek için derin bir nefes alıyorum. "İlgilenmem gereken bir ailem olması dışında."

“İkimiz de çiftliği Neely’ye satabileceđini biliyoruz.”

Ona dehşetle bakıyorum. Bunu bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Ağzının kenarında sinsi bir gülüş beliriyor. “Ben de öyle düşünmüştüm. Biz başımızın çaresine bakardık. Senin gidecek cesaretin yok yalnızca. *Psycho*’daki sapık gibi sonsuza kadar anemle yaşayacaksın.”

“İyi günler, Jess!” Uzanıp pencereyi kapıyorum. Bana el hareketi çekiyor ve ilerlemeye başladığımda kamyonete tekme atıyor.

3

Radyonun sesini açarak Midland Lisesi'ne giden sekiz yüz metre boyunca ilerlemeye devam ediyorum. Tek bulabildiğim Tulsa'dan adi bir rock kanalı ama birkaç dakikalığına bile olsa uyuşmak iyi hissettiriyor.

Park alanının en ucuna park ediyorum – son gelen önce çıkar. Bu, muhtemelen kişiliğim hakkında çok şey anlatıyor. Örneğin Tyler Neely ilk sıraya, merkeze park eder.

Bu okuldaki en büyük sikkafalı o; en azından kendisi, en büyük sikin onda olduğunu sanıyor. Çok güzel bir '66 Mustang'i var ama ortasını yarış arabası gibi sarı parlak şeritlerle boyayarak arabayı mahvetti.

Motoru durdurur durdurmaz Tyler sanki o ânı bekliyormuş gibi bana bakıyor. Normalde döner ve görmemiş gibi yaparım ama bu halattan gına geldi artık. Bakışına karşılık veriyorum. Eğer buzağıyla bir ilgisi varsa canımı sıkamadığını bilmesini istiyorum.

Ben, ona bir şeyler anlatıyor; muhtemelen aptal bir şaka. Sonunda Tyler bakışlarını üzerimden çekiyor, ben de bastırduğum soluğu serbest bırakıyorum.

Garip bir ekip.

Ben Gillman iyi bir adam, düzgün bir iç açık oyuncusu ama bir kum torbası kadar aptal.

Tammy Perry fark etmemekte güçlük çekeceğiniz güzellikte bir kız. Başını kesinlikle belaya sokmaz, gıkını çıkarmaz. Bej kıyafetler... bej rengi saçlar... bej çiller. Kız resmen *yulaftım ben* diye bağınıyor.

Daha az yulaflı ama pek değer görmeyen Jimmy Doogan var bir de. Kendi gölgesinden korktuğuna yemin edebilirim. Beşinci sınıftayken bir keresinde matematik sınıfımızın penceresinden içeri bir kuş uçmuştu da çocuk pantolonuna işemişti; bir çiş *nehri* şeklinde.

Sonra bir de Ali Miller var.

Karmaşık bir durum.

Tyler'ın park alanındaki arabasına doğru ilerlerken onu izliyorum – bacakları muhteşem. Onda bir şeyler var. Demek istediğim, tüm bu hödüklerin katbekat üstünde ama bundan haberi bile yok.

Onu pazar okulundan beri tanıyorum. Kahretsin, doğduğundan beri. Onsuz hatırladığım tek bir şey bile yok. Harmon Gölü'nde kerevit yakalarken, kaplumbağa yarışlarında, etrafta bisiklet sürerken. Bir keresinde 17. Yol'un kenarında on papel bulmuş ve Merritt'teki benzin istasyonundan bir dolu şekerleme almıştık. Sadece bir kese süt dişi yemişti ama onları insanların ayaklarının önüne saçmıştık, yazın ortasında Noel Baba gibi hissetmiştik. Dünyayı kurtarmaktan, en azından kendimizi kurtarmaktan konuşmuştuk.

Oralara girmemeye çalışıyorum ama Ali'nin son kez ziyareti-geme gelişini aklımdan çıkaramıyorum. Cenazeden hemen sonraydı. Yatağımın kenarına oturdu ve ağladı.

"Beni unutmayaçağma söz ver," diye fısıldadı.

Bugüne dek onun neden bahsettiğini ya da neden ağladığını anlamadım. Belki sadece hoşça kal demek istiyordu ve ben bunu fark edemeyecek kadar aptaldım. Tek yapmak istediğim yanaklarındaki gözyaşlarını silmek, belki ona sarılmak ve her şeyin

yoluna gireceğini söylemekti ama teninin kokusu, uzun kahve-rengi saçlarının yumuşaklığı, bana yaslanan bedeninin hissettirdikleri kaldıracabileceğimden çok fazlaydı. Eğildim ve onu öptüm. Dudakları çok ılık ve ıslaktı. Küçük bir nefes aldı ve ben yeni bir öpücük için eğildiğimde daha da beter ağlamaya başlayarak evden dışarı koştu. Ona acı içinde kaybolduğumu, geçici olarak delirdiğimi söylemek istedim ama aslında onu seviyordum işte. Sanırım onu hep sevmiştim. O zamandan beri benimle konuşmadı.

Tyler, Ali'nin belindeki kırmızı kapüşonluyu yakalıyor ve onunla kışına bir şaplak atıyor. Ali ona çarpık bir gülümsemeyle bakarak kapüşonlusunu geri alıp soluk güneş yanığı omuzlarına koyuyor. Tyler'ın onun omuzlarını fark edip etmediğini merak ediyorum – sağ omzundaki takımyıldızları andıran çilleri. Avon'u şehre bırakırken annesinin Cadillac'ından hep o kolunu uzatırdı.

Tyler ve Ali'nin tek ortak noktası, şanlı Koruma Derneği'nin kurucularının en büyük çocukları olmaları – 1889'daki toprak kapma yarışında bu altı aile beraber hareket etmiş ve buraya yerleşmişler. Neelyler, Gillmanlar, Perryler, Millerlar, Dooganlar ve bizimkiler, yani Tateler. Sanırım bu şehrin görebileceği saltanata en yakın şey.

Önceden hepsi arkadaş olsalar o kadar tuhaf gelmezdi belki ama babam öldüğünden ve meclisteki yerlerini almak için öne çıktıklarından beri birden ayrılmaz bir bütün olmuş gibiler.

Bunu kimseye itiraf etmedim ama bazen onları kıskanıyordum – özgürlüklerini, önleri açık geleceklerini. Babam o haçla birlikte sığır çiftliğine yürüdüğünden beri geleceğim mühürlenmiş gibi.

“Midland'deki Canı.” Muhabirler böyle demişti.

Gerçekten akılda kalıcı.

İlk başta meclisin bana ulaşmasını, baş sağlığı dilemesini ya da *herhangi* bir şey söylemesini bekleyip durmuştum. Ama kimse bana bir şey söylemedi. Tek kelime bile. Ve Tyler her konuda benim yerimi almaktan son derece mutluymuştu. Ali'nin onun ne

tür bir mankafa olduğunu anlamasının an meselesi olduğunu düşünüyordum ama sanırım yanılmışım.

Ali de Koruma Derneği'yle en az benim kadar dalga geçerdi. Bazen ona bakıp da etrafının dalkavuklar ve pisliklerle çevrili olduğunu görünce onu hiç tanımamış olduğumu düşünüyorum. Hiçbirini tanımamışım. Sanki hiç var olmamış gibiyim.

Kapımı açtığımda kuzenim Dale kamyonetime önüne atıyor. "Sevdiysen ona bir yüzük takmalısın, sevdiysen ona bir yüzük takmalısın," diye saçma sapan bir şarkı söylüyor ve kalçalarını gözümün önünde sallıyor.

Birinci sınıflardan üç kız oradan geçerken kıkırdıyor.

Kamyonetime iniyorum. "Bunu yapmamalısın. Asla."

"Hadi ama rahatla, kuzen. Buna bayılıyorlar, değil mi hanımlar?" Kalçasını tekrar sallıyor ve hepsi tekrar bakıp gülüyor.

"Sana kötü haber vermek istemem ama bu asla olmayacak."

"Onlara yok yere çaylak demiyorlar. Onlara göre okulun en havalı adamı bile olabilirim."

"Onlara on dört yaşında oldukları için çaylak diyorlar, aptal olduklarından değil. Ayrıca Jess de gelecek yıl onlardan biri olacak. Yani vazgeç."

"Şu ihtiyar adam triplerini bırak." Omzuma vuruyor. "Bu gece benimle takıl."

"Yapamam, son hasat," diyorum sırt çantamı omzuma atarken. "Zaten ne yapacaksın ki? Quick Trip'te park edip pikabının arkasından kızlara bağıracaksın işte."

"Her şeyi çözdüm. Onları savunmasız hissettiklerinde yakalamalısın – geç bir saatte ter içinde dondurma alırken ve hiç makyaj yapmamışlarken. Onlara o an güzel göründüklerini söyle, ânında senin olsunlar."

"Sen geri zekâlinın tekisin," diyorum park alanından çıkarken.

"Ya da bir dâhiyim. İnce bir çizgi, arkadaşım. Sen oyun kurucuyken kızların benimle konuşmasını sağlamak çok daha kolaydı. Tek yapmam gereken ismini vermek ve kuzen olduğumuzu söylemekti."

“İkinci kuşak kuzen.”

“Her neyse.”

Tezahürat yapan kızlardan bazıları koşuyor ve Dale bana kaş göz yapıyor. “Büyük maç yarın.”

“Öyle mi?” Sezonun en büyük maçı olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyorum. Yuvaya dönüş maçı.

Geçen yıl o sahaya adım atmamalıydım. Babam daha gömülmemişti bile. Bunu onun için, koç için, takım için yaptığımı söyleyip duruyordum ama gerçek şu ki kendim için yapmıştım. Ama beni düşürdüğü durum bu.

“Boktan bir oyun kurucu,” diye mırıldanıyor Dale, birlikte Tyler’in arabasının yanından geçerken. “Herkes babasının yeni stadyum için para vermesinden dolayı kadroya girdiğini biliyor.”

“Futbolu bu kadar seviyorsan belki de sen oynamalısın.”

“Lütfen. Böyle bir güçle ne yapacaklarını bile bilemezler.” Dale yumruğunu sıkıp pazılarından birini ortaya çıkarmaya çalışıyor ama yararı yok. Dale kalbinde küçük bir delikle doğdu. Spor yapamaz. Doktorun talimatı.

“Hey, civarda sığır yetiştirmeye başlayan oldu mu?” diye soruyorum sıradan bir şeyden bahsedermiş gibi davranmaya çalışarak.

“Neden? O hıyarlar sana hâlâ böğürüyorlar mı?” Dale dikle-
şiyor.

“Ne? Hayır. Bilmiyorum... Sadece merak ettim. Bekle, bana kim böğürüyordu?”

“Sığır yok, ahbab.” Rol yapmaya çalışıyor ama endişeli görünüyor. “Bir şeyler olsa bana söylerdin, değil mi?”

“Elbette. Tabii, adamım.” Elimden gelen en iyi “delirmeyeceğim” gülümsemesiyle bakıyorum.

Dale dekolte giymiş bir kızın arkasından dalıp gidiyor. Herif ancak ağustosböceğinin dikkat süresi kadar dikkatini verebiliyor.

Merdivenlerin tepesinde onu beklerken park alanına bakıyo-

rum, bakışım aniden Ali'ye takılıyor. Saçlarını omuzlarının üzerinde toparlarken ensesindeki bir işareti fark ediyorum.

Melek kanatları ya da kelebek gibi güzel bir şey değil. Tyler'ın bileğinin içindekinin aynısı gibi. Ters çevrilmiş bir U ve üzerinde ve altında iki nokta. Baktıkça daha çok midem bulanıyor.

Bunun bir anlamı yok. Ali bunun için çok hassas. Fen dersindeki kan testi için parmağını deldiklerinde onun elini tutmak zorunda kalmıştım. Hem bu herhangi bir dövmeyle benzemiyor, daha çok hapishane tarzı bir şey. Ya da bir damga.

Tyler görüş alanıma giriyor Ali'nin saçlarını boynundan çekerken doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Sanki bana daha net bir görüş alanı sağlamak istiyor.

Şiddetli bir öfke tüm vücudumu sarıyor.

Panikle okula koşuyorum. Bir grup öğrencinin arasından hızla geçerken göğsüm sıkışıyor, gözlerim bulanıyor. Nereye gittiğimi bilmiyorum, tek bildiğim uzaklaşmam gerektiği. Koridorun sonundaki acil çıkış kapısına çarpıyorum, alarmı çalıştırıyorum. Feryat eden sesle beraber bağırabildiğim kadar bağırıyorum.

Bunu ona yapmasına nasıl izin verdi ki?

Adam onu bir sığır gibi işaretlemiş.

4

Derslerin çoğunu atlatıyorum ama kafeteryada herhangi biriyle karşılaşma fikri tüylerimi diken diken ettiği için futbol sahasının oradaki kulübeye sığıyorum ve son derse kadar orada saklanıyorum. Geceleri buraya gelip oyunların üzerinden geçtiğim zamanlardan kalma anahtar hâlâ bende.

Kontrol panelinin altındaki beton kısma yerleşiyorum ve öğle yemeğimi çıkarıyorum. Noodle kahverengi paket kâğıdının üzerine hep bir şeyler koyar. Bugün bir gülen surat çıkartması var. Bana her gün aynı yemeği hazırlar. Üzüm reçelini artık sevmiyorum ama bunu ona söyleyecek cesaretim yok.

Matematiği halledeyim diye odaklanmaya çalışıyorum ama kendimi dosyamın önüne Ali'nin boynundaki sembolü üst üste çizerken buluyorum.

Evet, Tyler'ın canına okumak istiyorum ama her şeyden çok hayal kırıklığına uğramış hissediyorum. Demek istediğim, bu onun bedeni, Ali ne isterse onu yapabilir ama o işaretle bir şey var ki benim için artık çok geçmiş gibi geliyor. Sanki bir daha hiç şansım olmayacakmış gibi.

Kulübede nemli bir koku var, soyunma odasının kokusunu andırıyor. Düşünmemeye çalışsam da özlüyorum. Mesele kupa-

lar ya da takımın parçası olmak falan değil. İnsan bir uzvunu nasıl özlerse öyle özlüyorum. Sanki kas hafızamı hissedebiliyorum, parmaklarım doğallıkla bir topu kavırıyor. Ama son maçımı ne zaman düşünsem, diğerleri sırt korsesi içindeki zavallı çocuğu taşırken elimi sımsıkı yumruk yapışım geliyor aklıma. Benim sadece topa vurduğumu, bunun herkesin başına gelebileceğini söylediler. Ama babam için de böyle demişlerdi. Tek bildiğim, ona müdahale etmeme gerek olmadığı. Sadece yapmak istemiştim. Birini incitmek istemişim. Beni her şeyden çok korkutan da bu. Yapabileceğim şeyler... Kanımda olan şey.

Koç Pearson'ı hep ikinci babam gibi görmüştüm ama takımı bıraktığımda Midland'i terk etti. Arkansas'ta bir iş aldığı duydum, hepsi bu kadar.

Neely Teksas'tan üst sınıf bir koç getirdi. Takım yoluna devam etti. Kasaba yoluna devam etti. Meclis yoluna devam etti. Ali yoluna devam etti.

Geçmişe takılı kalan bir tek benim.

Ne zaman ki ben Koruma Derneği'ni babamı çıldırma noktasına getirmekle suçlamaya cüret ettim, işte herkes o zaman "endişelendi." Tammy'nin babası Dr. Perry öne atıldı ve tek ihtiyacım olanın uyumak olduğunu söyledi. Bana çok sayıda uyku ilacı verdi ve o zamandan beri de acayip bir uyuşmuşluk içindeyim. Hatta beni okulda rehberliğe göndermeye başladılar. Her gün, son derste.

Zil çalıyor, ben de geri dönüyorum. Matematik ve sağlık derslerini asmak dert değil de rehberlik dersini asarsam başım derde girer.

"Bayan Granger?" Açık kapıyı çalıyorum.

Bilgisayarından bana doğru kısaca göz atıyor ve gülümsüyor. "Emma de, lütfen."

"Elbette." Her zamanki sandalyeme oturuyorum. Onu Bayan Granger diye çağırمامı garip buluyor çünkü benden sadece birkaç yaş büyük ama ben böyle yetiştirildim.

Masasındaki miknatıslı satranç tahtasını açıyor ve bana doğru itiyor. "Senin sıran," diyor metal bir çaydanlıktan az demli çay koyarken. Bu şekilde çay yapan başka birini tanımıyorum. Güzel kokuyor, sanki portakal ve limon, bir de ismini çıkaramadığım başka bir şey, belki bir çeşit bitki varmış gibi.

Onun buralardan olmadığını bir bakışta anlayabilirsiniz – terzi işi kıyafetler, oje, gösterişli bir topuz yapılmış uzun saçlar. *Playboy* kütüphanecisi türünde güzel ama onunla ilgili böyle düşünmemem gerek.

Sandalyemde eğilerek filimi ilerletiyorum. Buraya gelmek çok sıkıcıymış gibi davranıyorum ama buna alışmaya başladım... Ona alışmaya başladım. Tuhaf bir şekilde rahatlatıcı. Üstelik bana futbol hakkında hiç soru sormuyor. Bazen de hiç konuşmuyoruz ki bu çok güzel. Bazen sadece oturup pencereden dışarı bakıyoruz. Müzik daima açık – klasik müzik ama bu da iyi. Sessizliği o da sevmiyor.

"Al bakalım." Masasının üzerinden eğiliyor ve bana bir fincan çay veriyor.

Taktığı tek mücevher boynunun etrafındaki küçük belirgin bir haç ve içinde küçük bir hardal tohumu yüzüyor. Diğer herkes gibi Midland Baptist Kilisesi'ne gitmiyor. O Katolik ve buralarda bayağı egzotik bir şey bu. En yakın Katolik kilisesi dört kasaba uzakta, Murpheyville'de. İnsanlar ona karşı iyiler ama mesafeli davranıyorlar. Kahretsin, Garry Henderson'ın ailesi buraya taşındığında çocuk iki yaşındaydı ama hâlâ yabancılanıyor.

Bayan Granger, Noodle'in All Saints'e başvurusunda çok yardımcı oldu – oradaki kiliseye bağlı özel bir okul. Tabii ki rahibeler var ve bu çok garip ama Jess'in başına gelenin Noodle'in başına gelmesine izin veremem. Bu kasaba, insanları bir şekilde mahvediyor.

"Noodle'la ilgili haber var mı?" diye soruyorum çayımdan bir yudum alırken. Çok sevmedim ama içiyorum.

Arkasına yaslanıp satranç tahtasına bakıyor. "Henüz değil."

“Her gün iki kere postaya bakıyorum. Okula giremezse ne yapacağımı bilemiyorum.”

“Ben olsam endişelenmezdim.” Bayan Granger gülümsüyor. “O doğuştan kabiliyetli.”

“Zor olacak, parasal anlamda yani ama buna değer. O buna değer.”

Bayan Granger vezirini oynatıyor. “Hasat nasıl gidiyor?”

Belki klasik müzikten, belki çayın kokusundan ya da belki sadece onun yüzünden ağzımdan kaçırıyorum. “Bu sabah biçerdöverle bir hayvanın üzerinden geçtim.”

Satranç tahtasından başını kaldırıp bana bakıyor. Gri gözleri yumuşak ama meraklı. “Peki bu sana ne hissettirdi?”

“Sinirlendim.” Zorla kıkırdıyorum. “Kesme bıçağına yakalanmış. Makineyi tekrar çalıştırmam bir saatimi alacak.”

Burun kıvrıma yerine ilgilenmiş görünüyor. “Ne tür bir hayvan?”

Yalan söylemeyi düşünüyorum, sadece bir tilki olduğunu söylemeyi. Ama onda öyle bir şey var ki şu Çin yapboz kutuları gibi ona açılmaya çağırıyor beni. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama beceremiyorum.

Öne eğiliyor. “Clay, neydi?”

“Bak.” Derin bir nefes veriyorum. “Eğer sana söylersem kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin... ya da korkmayacağına.”

“Sana söyledim, bana güvenebilirsiniz.”

Terli avuçlarımı pantolonumda gezdiriyorum. “Bir buzağı.”

“Buzağı mı?” Kelimeyi tekrarlarlarken boğulacak gibi oluyor. Kalkıp kapıyı kapıyor ve yanımdaki sandalyeye oturuyor. “Bunu başka birine söyledin mi?”

“Hayır ama kimin yaptığından nerdeyse eminim. Bu gece olayın birinci yıl dönümü ve o, durmaksızın bana bakıyor.”

“Yine Tyler Neely hakkında mı konuşuyoruz?” Jilet gibi keskin kaşları bir araya geliyor. “Senin tarlana ölü bir buzağı yerleştirdiğini mi söylüyorsun? Bunu konuşmuştuk, Clay. İlaçlarla aran nasıl? O uyku haplarının çok ciddi yanı etkileri...”

“Ölü değildi... en azından kısa bir süreliğine.” Kafamı salıyorum. “Kan... tazeydi. Buğdayların arasında eğilmiş birinin doğuya doğru hareket ettiğini gördüm ve sonra ona çarptım. Boğazındaki kesik biçerdöver için fazla temiz. Altın rengi bir kürkü vardı.” Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. “Hiç altın renginde bir buzağı gördün mü?” Dirseklerimi masaya dayarken yanlışlıkla fincanıma çarpıyorum.

Peçete almak için yerinden sıçırıyor. Dosyamın üzerindeki çayı kurularken hareketleri yavaşlıyor ve gözleri iki noktalı, ters dönmüş U karşısında kısılıyor.

“Bunu nereden gördün?”

“Önemli değil. Sadece etrafta gördüğüm bir şey,” diyorum dosyayı ondan alıp çantama sıkıştırırken.

“Nerede?” diye soruyor kalemiyle başının bir kenarını kaşıyarak.

“Tyler Neely.” Cevabım karşısındaki tepkisini ölçmeye çalışıyorum ama onu okumak zor. “Bileğimde var. Bu sabah da Ali Miller’in ensesinde gördüm.” Böyle yüksek sesle söyleyince tekrar küplere biniyorum.

Bayan Granger’ın zayıf parmaklarının kalemi kavradığını görüyorum, eklemeleri gerilip beyazlaşıyor.

“Neden?” diye soruyorum. “Bir anlamı mı var?”

Eli boynuna uzanıyor ve haçı parmaklarının arasında çeviriyor.

Zil çalınca ikimiz de irkiliyoruz.

Ağzını başka bir şey söyleyecekmiş gibi açıyor ama sonra fikrini değiştiriyor. “Gidebilirsin.”

Çantamı toparlıyorum.

“Ha, Clay?” Zoraki gülümsüyor. “Beni istediğin zaman arayabilirsin.”

Başımınla onaylıyorum ve çıkışa yöneliyorum. Kamyonetime kestirmeden gidiyorum.

Sürücü koltuğuna çöktüğümde Ali’nin ve çetenin geri kalanının Tyler’in sıkık arabasının etrafında toplandığını görüyorum.

Tyler telefonuyla konuşuyor ve önemli biriymiş gibi görünmeye çalışıyor. Ali'yi kemerinin kenarından tutuyor ve kendine doğru çekiyor. Eller aşağıya iniyor, kıcına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor, boynumdan yukarı doğru tenimi dağılayan bir sıcaklık tırmanıyor. O kolu Tyler'ın bedeninden koparmak istiyorum.

Ölsem de Ali'nin onda ne bulduğunu anlayamayacağım, sanki bir büyüün etkisi altında gibi.

Tyler, Ali'nin kulağına bir şey fısıldıyor. Ali omzunun üzerinden bakmak için dönüyor. Yemin ederim ki tam olarak bana bakıyor. Ama bu çılgınca. O gece onu öptüğümünden ve o da ağlayarak evden çıktığından beri bana bakmıyordu. Ali Miller *bana* gülümsüyor... Hem de baştan çıkarıcı şekilde.

Panikle anahtarımı kontağa koymaya çalışıyorum ama elerim o kadar titriyor ki deliği bir türlü bulamıyorum. Başımı tekrar kaldırdığımda Ali tam olarak kamyonetin yanında duruyor. Kalbim kulaklarımda uğulduyor ve boğazım kupkuru. Tereddütle pencereyi açıyorum.

"Ali?" Sesimi zar zor tanıyorum. Sanki yeniden çocuk olmuşum gibi.

Kollarını kamyonetin içine sokuyor ve iyice yaklaşıyor eğiliyor. Nefesini yanağımda hissediyorum, saçlarındaki çiçeklerin kokusunu hissediyorum. Parmak uçları kalçamı sıyrıp geçiyor, fermuarıma fazlasıyla yaklaşıyor.

"Gece yarısı benimle buluş," diye fısıldıyor. "Üreme ahırında."

Tyler'ın arabasına gitmek üzere geri döndüğünde anahtarı zorla kontağa sokuyorum ve park alanından çıkıyorum, kızgın korna seslerini duymazdan geliyorum.

Toz mavi Buick'li bir kıza çarpacak gibi oluyorum ama buradan hemen çıkmalıyım. Radyonun sesini olabildiğince açsam da kafamdaki çığılı silip atmaya yetmiyor. Benim tanıdığım Ali, orada olanlardan sonra asla Neely Çiftliği'ne gitmez. Benim oraya gitmemi de asla istemez.

Beni takip edip etmediklerinden emin olmak için dikiz ayna-

sına baktığımda kendi yansımanı yakalıyorum. Gözlerim, tıpkı öldüğü gece babamın gözlerinin görüldüğü gibi görünüyor. Son sözleri boğazımın arkasına kalın bir katran gibi yapışmıştı.

“Kanı savunuyorum.”

5

17. Yol'a çıktığımda bir grup punk çocuğun Merritt benzincisinin arkasındaki ormana daldığını görüyorum. Oralarda hiçbir zaman iyi bir şeyin olmadığı eski bir kamp alanı var. Çamların arasında kestane rengi saçlı birinin görüntüsünü yakalıyorum. Solgun ten. Siyah botlar.

Jess.

Düşünmeden kamyoneti geri çevirip kırmızı toprak ve çakıldan bir yığının tozunu attırarak hızla park alanına çekiyorum.

Çocuklar koşuşmaya başlıyor. Ağaçların oraya vardığımda dağılıyorlar.

"Jess," diye bağıyorum onları ormana doğru kovalarken ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

Cıltz bir çocuğa yetişiyorum, kirli sarı saçları aslan yelesi gibi. Onu yere yatırıyorum.

"Jess nerede?" Yüzünü görmek için döndürüyorum ve kusak gibi hissediyorum.

Lee Wiggins. Eskiden benim sınıfımdaydı. Sanki bütün yıl Cadılar Bayramı maskesi takmış gibi – yüzü kemirilmiş pizzayı andırıyor.

Kimyasalların vücudunun yarısını erittiğini söylüyorlar. Ka-

lın kafalı erkek kardeşlerinden geriye hiçbir şey kalmamış. Kristal meth kafalı, kaçakçı dolu bir aileydiler eskiden. Ted Bannon'ın çöp dolu arazisinin arkasında kendilerini bir karavanla beraber havaya uçurdular. Babamın öldüğü gece.

"Jess!" Ormanı tarıyorum, ismi çamların arasında yankılanıyor.

"O geliyor." Lee gömleğime sıkıca yapışmış gülümsüyor. Sigara, yanmış saç ve iyot kokusu yayılıyor üstünden.

"Sen neden bahsediyorsun?" Ellerini zorla tutmaya çalışıyorum. "Hem kardeşimle ne yapıyorsun?"

Sık ağaçlı bir orman; orada kaybolmak çok kolay. Ortadan yok olmak.

"Altın buzağıyı kim katlettiyse o seçilecek," diye fısıldıyor Lee, yaralı dudaklarından tükürük baloncukları çıkıyor.

Kalbim tekliyor. "Bekle... Ne... Buzağı hakkında ne biliyorsun?" Onu omuzlarından yakalayıp sarsıyorum. "O sen miydin? Onu oraya sen mi koydun?"

"Ben olabilirdim. Tohum. Şeytan bana öyle söylemişti... alevlerin arasından." Sırıttıyor, acayip teni kemikleri üzerinde kalın lastikler gibi geriliyor.

"Bana sırtıtmayı kes!" diye bağıyorum. İçimdeki öfke kaynamaya başlıyor.

Ne yaptığımı bile anlamadan geri çekilip yüzüne vuruyorum. Yamru yumru derisinin yapışkan, hastalıklı hissini eklemelerimde duyuyorum ve bu beni sindiriyor. Yaptığım şey karşısında dehşete kapılarak yumruğumu sıkıca göğsüme yapıştırıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Ben... özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim."

"Elbette istedin." Lee orada, çam çöplerinin üzerinde öylece yatıyor ve gülümsüyor, ağzının köşesinden kan damlıyor. "Seninle ilgili her şey biliyorum. Biz aynıyız, sen ve ben."

Eriyik ısı kaslarımdan yayılıyor. Yumruğumu daha da sıkıyorum.

Tepesinde dikiliyorum, botlarımla kenarı kafasına çok ya-

kın. “Senin derdin ne bilmiyorum ama kız kardeşimden uzak durmazsan geri geleceğim ve seni o dertten kurtaracağım. Beni anladin mı?”

Sırıtsı daha da genişleyerek kan içindeki çarpık alt dişlerini açığa çıkarıyor. “Bekliyorum.”

“Sen delisin.” Geriye doğru tökezliyorum.

Ormandan çıkarken kahkahası beni takip ediyor.

Kamyonetimin kapısı hâlâ açık, motor çalışıyor ve müzik sonuna kadar açık.

Alandan hızla ayrılıp eve yöneliyorum.

Orada bana ne halt olduğunu anlamıyorum.

Ne kadar denesem de Lee’yi kafamdan çıkaramıyorum. Yüzü. Kelimeleri.

Şeytan.

Teçhizat barakasının arkasına park ediyorum ki Noodle kamyoneti görmesin. Onun yüzüne bakamam. Şimdi değil. Az önce yaptığım şeyden sonra olmaz.

Barakaya girer girmez gözlerim geçen yıl keşfettiğim bir sürü patlayıcının olduğu noktaya kayıyor. Onları arka taraftaki çorak bir bölüme gömmüştüm. Babamın tüm bunlarla ne yaptığını bilmiyorum ama ne fark eder ki? O gitti.

Bir balta, bir kürek ve dayanıklı siyah kompost torbasını kaparak biçerdövere doğru yöneliyorum.

Yapmak üzere olduğum şeyin ağırlığını uzuvlarımda hissediyorum. Sanki su altında hareket ediyor gibiyim.

Bir akbaba tepemden uçuyor; aynı yöne gidip gitmediğimizi merak ediyorum. Elimi gözlerime siper ederek gökyüzüne bakıyorum – bakır, çinko ve kalay alaşımını andıran sonsuz mavilikte uzun beyaz bulutlar hiç göremeyeceğim kıtalar gibi uzanıyor.

Biçerdövere yaklaştıkça burnumun ve ağzımın etrafına bir bandana sarıyorum ve kendimi buzağının kötü kokusuna, iç organlara doğru ilerleyen kurtçukların sesine, midemin durmaksızın çalkalanmasına neden olan parlak nemli çıtırtıya hazırlı-

yorum. Babamı üreme ahırında bulduğum zamanki o sesi asla unutmuyacağım.

Tanrım, kurtçuklardan nefret ediyorum. Öldüğümde yakılmak istiyorum. Tate ailesinin böyle bir şeyi asla yapmayacağını biliyorum ama bu topraklar şimdiye kadar bizden fazlasıyla insan aldı. Bu toprağa bir avuç külden fazlasını bırakmak istemiyorum.

Kesme platformunun altına bakabilmek için çömeliyorum ama ortada hiçbir şey yok. Ne kurtçuk ne kürk ne de kan.

Atılmış buğday saplarının altında kalmış olma ihtimaline karşı elimi oraya doğru uzattığımda motor çalışıyor ve kesme bıçağı koluma çentik atıyor.

Biçerdöverden uzaklaşıyorum, adrenalinim sinirlerimi ateşe veriyor.

“Tyler, sen misin?” Kabine bakıyorum ama orada kimse yok. Traktörün etrafında koşuyorum. “Bu komik değil!” diye bağıriyorum motorun gümbürtüsü üzerinden.

Eldivenlerimi arıyorum; bu sabah kanla kaplı oldukları için burada bıraktıklarımı. Ama hiçbir yerde yoklar.

Başımı ellerimin arasına alarak sanki beynimdeki çılgınlığı bastırabilmişim gibi tarlaları gözlerimle tarıyorum. Mantıklı bir açıklama için ölüyorum. Deliriyor olmam dışında bir açıklama.

Rüzgâr keşiğime değince yara sızlıyor. Altın rengi buğdaya damlayan parlak kırmızı kana eğilip bakıyorum ve başım dönüyor. Bulanık gözlerle rüzgârda çalkantılı deniz gibi sallanan biçilmemiş buğdaylara bakıyorum.

Yerleşimcilerin düzlüklerde nasıl kaybolduğunu anlıyorum. Burada yönlerini kaybetmeleri çok kolay, sürüden ayrılmaları. Bir kere tek başına kalınca da yırtıcılar sizi alıp götürülebilir.

Nefesim şimdi kısa patlamalar hâlinde; buğday, gökyüzü ve toprak beni her yönden sıkıştırıyormuş gibi hissediyorum.

Biçerdövere dönerek kabine tırmanıyorum ve motoru durduruyorum. Kendi başına çalışmış olamaz. Dikkatlice dinliyorum

ama duyduğum tek şey makinenin soğurken ara ara çıkardığı çınlamalar ve 17. Yol'dan geçen trenin uzaklaşan ıslık sesi. O kadar sessiz ki kalp atışımın kolumdaki kesikte uğuldadığını duyabiliyorum. Koltuğun altından ilkyardım kitini çıkardığımda Noodle'ın her yere yapıştırdığı kalpli çıkartmalarla karşılaşıyorum. Çenem titriyor.

“Kendine gel, Clay,” diye fısıldıyorum ve bir paket gazlı bezi yırtarak açıp bileğime sarıyorum. Biçerdöver son zamanlarda arızalanıp duruyor zaten. Hem sadece yüzeysel bir kesik.

Zedelenmiş eklemlerimi fark ediyorum ve yeni bir suçluluk dalgasıyla sarmalanıyorum. Bunu kimsenin bilmesi gerekmiyor. Hiçbirini. Eve dönmeyi ve günün geri kalanını odamda barikat kurarak geçirmeyi düşünüyorum. Sonra aklıma çıkartma albümüyle orada dikilen Noodle geliyor. Şaşkın, Kool-Aid lekeli sırtışını ve öndeki kayıp iki dişini düşünüyorum. Onu yüzüstü bırakamam. Ailemi yüzüstü bırakamam.

Bütün bunlar az uyuduğum için olabilir. Demek istediğim, uyusam bile bu huzurlu bir uyku olmuyor. Acayip rüyalar görmeye devam ediyorum – Noodle kulağıma fısıldıyor, bana buğdayı hasat etmemi söylüyor. Bunun bir anlamı olmalı. Bu son hasat para getirecek ve böylece Murpheyville'deki okulun parasını ödeyebileceğiz. Diğerlerimiz için çok geç olabilir ama Noodle bunu hak ediyor. Buradan çıkması için ne gerekiyorsa yapacağım... Başarılı olabilmesi için.

Derin, sarsak bir nefes alıyorum ve hepsini bırakıyorum. Tamam... yani buzağı yok. Belki de hiç olmadı. Belki sabah aracın üzerinde uyuyakaldım ve hepsini rüyamda gördüm. Böyle şeyler olabilir. Bu Ali için de geçerli. Demek istediğim eğer bana öyle gülümseseydi, kamyonetime doğru yürüseydi Dale tüm detayları öğrenene kadar beni arayıp dururdu. Ve Lee Wiggins... kim bilir. Kendimi kaybettim, bu bir hataydı ama o oğlanın bana bir şey anlatacağı yok. Hem anlatsa bile herkes Wigginslerin deli olduğunu düşünüyor.

Her ne kadar makul açıklamalar getirsem de bir yanımda ba-

bam için de her şey böyle mi başladı diye merak ediyor. Belki şizofrenidir.

Belki kanımda olan bir şeydir.

Ellerimi saçlarımdan geçirirken dönüp eve bakıyorum. Atalarımın sıfırdan yaptıkları eve. Erkek olmam lazım. Tarlalar kendi kendine işlenecek değil.

Kendimi kontağı çevirmeye zorluyorum. Biçerdöver kolayca çalışıyor ve bu beni afallattıyor.

Sanki beni bekliyormuş gibi.